

ILIADA 1

MOLIMA. MÎNIA

Invocîndu-și Muza (1-9), poetul istorisește cum Agamemnon, necugetat, l-a înjosit pe preotul Chryses, iar, la ruga acestuia, Apollon a adus molima asupra Aheilor (9-52). Ahile e cel care cheamă oștirea la adunare (53-67) și obține de la Calhas răspunsul cum poate fi îmbunat zeul: prin înapoierea, cu daruri, a fiicei lui Chryses (68-100). Mînios de proocire, Agamemnon îl insultă pe Calhas și astfel se ceartă tot mai violent cu Ahile (101-246), apoi Nestor caută, degeaba, o cale de împăcare (247-307), astfel că Agamemnon, înapoind-o pe Chryseis, pune să i-o ia lui Ahile pe Briseis (308-350 și 428-487). Între timp, Thetis, mîngîindu-și fiul retras la corturile sale, făgăduiește o răzbunare grea din partea lui Zeus (351-427), ceea ce și izbutește să obțină mai apoi (488-530), dezlănțuind însă o aprigă ceartă între Zeus și Hera (531-570), domolită cu haz de șchiopul Hefaiistos (570-611).

Cîntă, Zeiță, mînia ce-aprinse pe-Ahil' Peleianul,
Greaua urgie ce-Aheilor mii de amaruri le-aduse,
Multe năvalnice duhuri lui Hades zvîrlindu-i în brațe
Ale vitejilor, iară pe dînsii lăsatu-i-a-n pradă
5 Cîinilor, cum și ospăț pentru vulturi, la vrerea lui Zeus,
Cînd, mai întîi, se-nfruntară cu sfadă frunțașii de vază,
Însuși Atridul, stăpîn de popoare, și mîndrul Ahile.
Cine-ntre zei îi împinse, olaltă, la încăierare?
Fiul lui Zeus și-al lui Letò: cuprins de mînie pe craiul,
10 Molimă rea a stîrnit prin oștire, pierind multe neamuri,
Fiindcă pe preotul Chryses primitu-l-a far' de cinstire
Marele-Atrid, cînd acela veni la Ahei, la corăbii,
Ca să-și răscumpere fiica și dînd necuprinse odoare.
Iară pe brațe-adusese cununa purtată de-Apollon,
15 Marele-Arcaș, pe toiagul de aur, cu rugă spre dînsii,
Către Ahei - mai cu seamă spre-Atrizii cei doi, luminații:
„O, voi Atrizi, și toți ceilalți Ahei cu frumoase pulpare,
Deie-vă zeii cei mari, în Olymp cu măiastre palaturi,

- Ca să luați a lui Priam cetate și-acas' să vă-ntoarceți!
- 20 Dară copila iubită mi-o dați pentru-aceste odoare,
Teamă avînd de feciorul lui Zeus, Arcașul Apollon!"
Ceilalți, atuncea, Aheii, cu toții glas mare-nălțară
Să se sfiască de preot, luînd preamăritele-odoare,
Însă deloc nu-i plăcu spusa lor lui Atrid Agamemnon,
- 25 Ci cu-njosire-l trimise,-adăugîndu-i și tare poruncă:
„Să nu mai dau peste tine, bătrîne, pe-aici, la corăbii,
Fie acum zăbovind, fie iarăși venind, altădată,
Ca nu cumva nici cununa zeiască, nici sceptrul zadarnic
Să nu-ți rămîină! Pe ea nu ți-o dau - mai degrabă pe dînsa
- 30 O s-o ajungă în Argos, la mine, departe de țară,
Grea bătrînețe, lucrînd la război și urcîndu-se-n patu-mi!
Mergi dară, nu mă stîrni, ca să scapi de aicea mai teafăr!"
Astfel grăi: se-nfioară bătrînul și vorba-i urmează.
Merse tăcut lîngă țărnmur, la marea cea multzbuciumată,
- 35 Dară apoi, mai departe pășind, se rugă, și fierbinte,
Către Apollon, născutul din Letò cu plete frumoase:
„Dă-mi ascultare, o, Arc-de-argint, tu, de strajă în Chryse,
Cum și în Killa preasfîntă, și-n Tenedos cu stăpînirea!
Smintheus! Dacă vreodată lăcaș minunat ți-am durat eu,
- 40 Sau de vreodată pe-altar grase buturi ți-am pus ca să ardă,
Tauri și țapi, tu acum împlinește-mi această dorință:
Lacrimi amare cu-a tale săgeți să-mi plătească Danaii!"
Astfel grăi rugător, și-ascultatu-l-a Foibos Apollon.
Pas de purcese din slava Olympului, plin de mînie,
- 45 Arcul pe umeri purtînd, cum și tolba cea bine-ntocmită.
Țipăt dădură săgețile-n spatele lui, mîniosul,
Cum luneca: iară el pogora ca o noapte de beznă.
Se așeză mai departe de nave și trase-o săgeată:
Arcul de-argint dete-un zumzet cumplit, ce menea a urgie.
- 50 Luat-a catîrii la rînd mai întîi, iar apoi și ogarii -
Însă pe urmă într-însii chiar, cîte-o săgeată-ascuțită
Tot trimetea: ne'ncetate ardeau dese ruguri cu leșuri.
Tot nouă zile, la rînd, prin oștire săgețile sfinte

- Dară: a zecea Ahile chemat-a la sfat tot poporul.
- 55 Hera i-o puse în minte, zeița cu brațele dalbe:
Pentru Danai se-ngrija, cum vedea că-i cuprinde pieirea.
Ei se-adunară de zor, pînă toți întruniți se aflară,
Iar dintre ei se sculă să vorbească Ahile cel iute:
„O, tu, Atride, socot că de-acum îndărăt rătăci-vom
- 60 Drumul luîndu-l spre casă, de-a fi să scăpăm de la moarte,
Cum deopotrivă i-apasă pe-Ahei și războiul și ciurma!
Hai dar, să luăm și-ntrebăm un prooroc sau un preot de seamă,
Ori pe tîlmaciul de vise - căci visul tot Zeus ni-l trimite -
Ca să ne spună de ce mîniatu-s-a astfel Apollon.
- 65 Oare ne mustră că n-am împlinit vreo rugă sau jertfă?
Poate, cumva, fir de fum de la jertfe de miei și de capre
Vrea ca, primind, să ne-alunge năpasta cea grea de la oaste!”
Astfel grăind, se-așeză, iar atunci cuteză să vorbească
Calhas, feciorul lui Thestor, mai bun printre toți ghicitorii,
- 70 Cel ce știa cîte sunt și-apoi cîte-or mai fi, cîte fost-au,
Călăuzind pe Ahei pîn’ la Troia, pe mîndre corăbii,
Cu proorocirea-i cu har, dăruită de Foibos Apollon.
El, dar, cu gîndul curat, glăsui și le spuse o vorbă:
„O, tu, Ahile, de Zeus îndrăgit, mă îndemni, lămurire
- 75 Despre-a lui Foibos mînie să dau, despre-Arcașul Apollon!
Iată, îți spun, iară tu ia aminte și jură-mi pe dată
C-ai să mă aperi cu gîndul tău bun și cu vorba și brațul.
Căci, zău, socot că pe-un domn supăra-voi, și-a lui stăpînire,
Mare-ntre Argivi - cel căruia Aheii îi dau ascultare.
- 80 Mult mai presus e un rege, cînd pe-omul de rînd se mînie:
Chiar de-și înfrînge el țifna, și-oține atuncea ascunsă,
Pică păstrează apoi lungă vreme, gîndind s-o-mplinească
În sinea lui. Ci tu spune și jură-mi că teafăr m-oi ține!”
Dîndu-i răspuns, glăsui către clînsul Ahile cel iute:
- 85 „Ia-ți tot curajul și spune ce proorocire-ai în gîndu-ți!
Zău, pe Apollon, de Zeus îndrăgit, cel căruia tu, Calhas,
Rugă-i înalți, cînd destăinui Danailor proorocirea,
Nimeni, cît eu mai trăiesc pe pămînt și mai văd eu lumina,

- Mîna-i cea grea nu va fi să-ți ridice asupra, la nave,
90 Dintre Danai, dintre toți, nici măcar dac-ar fi Agamemnon,
Cel ce cu mult mai de vază-ntre-Ahei socotește că este!”
Prinse curaj, glăsuind proorocul cel fără prihană:
„El nu ne muștră că n-am împlinit vreo rugă sau jertfă,
Ci că pe preotul Chryses lăsatu-l-a fără’ de cinstire
95 Marele-Atrid, care fiica nu-i dete, n-a vrut nici odoare:
De-asta ne-amncă Arcașul necazuri și va să mai deie
Încă! Năpasta cea grea el Danailor n-o să le-o ierte
Pînă ce tatălui ei nu i-a da-o pe galeșa-i fiică
Fără de plăți sau odoare, ba chiar și cu jertfă mărită
100 Dusă în Chryse - atuncea abia ar afla îmbunare!”
Astfel grăind, se-așeză, iar atunci se sculă să vorbească
Însuși măritul Atrid, preaputernicul domn Agamemnon,
Plin de năduf; căci, de multă obidă, ficiaji într-însul
Negri erau, iară ochii din cap îi luceau - jar de flăcări.
105 Iar către Calhas grăi, mai întîi, cu haină privire:
„Cobe de rele, prooroc de necaz, ce n-aduci bucurie!
Pururi, din suflet, ți-e drag să vestești tuturor numai rele,
Iară o vorbă de bine nicicînd n-ai grăit, a-mplinire.
Iată-l și-acum, glăsuind prevestiri la Danai, mare fală,
110 Cum că de asta Arcașul amară năpastă le-aduce,
Pe Chryseis că n-am vrut ca s-o dau, pentru dînsa măiastre,
Scumpe odoare luînd, căci mai tare-aș dori s-o pot duce
Și în palat să mi-o am! Chiar decît Clytimestra mai dragă
Fata îmi e, decît soața juniei, căci nu-i mai prejos ea
115 Nici la făptură sau trup, nici la gînd, ba la nici o lucrare.
Dar și așa, mă-nvoiesc să i-o dau înapoi, de-i mai bine:
Vrerea mi-e teafăr poporul să-mi fie, iar nu ca să piară -
Însă gătiți-mi, pe dată, vreo altă cinstire - nu singur
Dintre Argivi eu să n-am o răsplată - așa nu se cade!
120 Iată, vedeți, doar, cu ochii, cinstirea-mi pe apă se duce!”
Lui îi răspunse atuncea zeiescul Ahile, cel iute:
„O, tu, mărite Atride, mai aprig ca toți la dobîndă,
Cum să-ți mai deie acum vreo cinstire Aheii, vitejii?!”

- Nu știm nicicum adunate mai multe-avuții să se afle,
125 Ci, cîte de prin cetățî le-am prădat, toate-s gata-mpărțite!
Iar de prin oaste, din nou, nu se cade-ndărăt să le strîngem.
Însă acuma tu zeului las-o, și-apoi, toți Aheii,
Îți vom plăti întreit și-mpătrit, de va vrea Zeus vreodată
Troia s-o deie în pradă, cetatea cutările ziduri!"
- 130 Dîndu-i răspuns, îi grăi preaputernicul domn Agamemnon:
„Nu mă fura tu cu gîndul, viteaz chiar, zeiescule-Ahile,
Căci n-ai să treci peste mine și n-ai să mă duci tu cu vorba!
Bine-ți mai stă ca să-ți ai tu cinstirea, iar eu totodată
Fără de-a mea să rămîn, de mă-ndemni ca s-o las eu pe fată!!
- 135 Dar, de va fi ca să-mi dea altă cinste Aheii, vitejii,
Bunuri strîngînd după placu-mi, cît bine îmi șade a cere...
Iară de n-a fi să-mi deie, pot merge să-mi iau chiar eu însumi:
Fie cinstirea lui Aias, ori, poate, pe a lui Odysseu
Pot să mi-o iau, chiar de-acela obidă va strînge, de-oi face-o!
- 140 Dar la acestea noi totuși vom sta și-om gîndi mai pe urmă:
Hai dar, pe marea zeiască corabie neagră să tragem,
Iară pe ea buni vîslași să trimitem și-ntr-însa să punem
Jertfa cea mare, și pe Chryseis cea cu-obraji ca bujorii,
Sus, lîngă ei. Iar mai mare acolo un sfetnic să fie,
- 145 Ori, poate, Aias, ori Idomeneu, ori zeiescul Odysseu,
Ori tu, Pelide, acela ce-mprăștii în jur numai spaima -
Jertfa-mplinind-o, și-astfel să-l îmbuni pe Arcașul Apollon!"
Ci strîmb privindul, pieziș, glăsuindu-l Ahile cel iute:
„O, îmbrăcate în nerușinare, pîndind doar dobîndă,
- 150 Cum să mai vrea vreun Aheu cu gînd bun să asculte de tine,
Ori să purceadă pe cale, ori cu-alții, viteaz, să se lupte?!
N-am venit eu pîn-aici, împotriva Troienilor vajnici
Ca să mă lupt, fiindcă ei către mine nu au nici o vină!
Nu mi-au luat nici din vitele mele, nici vreo herghelie,
- 155 Nici pustiit-au din roade în Ftia, mînoasa ei glie,
Maică de-atîția viteji! Între noi sunt meleaguri întinse
Munți adumbriți și înalți, cum și marea adînc sunătoare.
Ci după tine, cel fără' de rușine, venit-am, pe placu-ți,

- Cinstea să-ți ținem, multneobrăzate, și-a lui Meneláos,
 160 Dinspre Troieni: nu iei seama la asta, și nici că îți pasă,
 Ba chiar ameninți aici c-ai să vii tu să-mi iei și cinstirea,
 Cea pentru care-am trudit și mi-au dat-o Aheii, feciorii?!
 N-a fost să am eu cinstire cu-a ta deopotrivă, de-Aheii-n
 Troia cea largă luară cetăți preafrumos locuite!
- 165 Dar bună parte din lupta cea încrâncenată tot ele,
 Brațele mele o duc, chiar de, la-mpărțire când suntem,
 Ție-ți ajunge cinstirea cea mare, iar eu, drag dar nu mult,
 Capăt și duc la corăbii, cu toate că greu pătimim-am!
 Dară acuma pornesc către Ftia, căci mult e mai bine
- 170 Ca să purcedem spre casă cu navele svelte, și nu cred,
 Cinstea de-mi iei tu aici, să mai strângi multă pradă și-avere!"
 Lui îi răspunse atunci Agamemnon, stăpîn de popoare:
 „Fugi dară, inima de te îndeamnă, căci nu pentru mine
 Rugă spre tine-am să-ndrept să rămii: am alături pe alții
- 175 Care cinstire-mi vor da, mai cu seamă pe Zeus Gînditorul!
 Tu cel mai nesuferit mi-ești din regii ce-s spiță din Zeus:
 Pururi îți sunt dragi doar vrajba și luptele-n grele războaie!
 Dacă ești tare de vlagă, un zeu ție asta ți-o dete!
 Mergi, dar, acasă cu navele tale și cei ce-s cu tine,
- 180 La Myrmidoni să domnești! Nu îmi pasă de greaua-ți obidă,
 Nu mă lovește-a ta pică! Dar asta îți este răsplata:
 Pe Chryseís cum mi-o cere la sine chiar Foibos Apollon,
 Eu pe-a mea navă, olaltă cu-ai mei dragi tovarăși, de-aicea
 Am s-o trimit - dară pe Briseís, preafrumoasa, o iau eu,
- 185 Însumi venind pîn' la cort să-ți smulg darul - să știi astfel bine
 Cît mai presus decît tine mă aflu, și să se-nfioare
 Alții să mi se măsoare, ba și rățoiască în față!"
 Astfel grăi. Pe Ahile-l cuprinse năduful, și-n sine
 Stete să cugete, -n pieptu-i bărbat - între două s-aleagă:
- 190 Ori ca, trăgînd de la coapsă jungheru-ascuțit, să dea iureș
 Pe-unii să-i zvîrle deoparte, iar pe Agamemnon să-l taie,
 Ori să-și oprească mînia și cumpătul bun să-și păstreze.
 Cît sta așa, cugetînd la acestea în gînd, pentru sine,

- Și da să tragă din teacă jungherul cel lung, iată,-Athena
195 Se pogorî jos din ceruri, căci Hera cu brațele dalbe
O trimisese, pe ei dragi avîndu-i, purtîndu-le grija.
Stete-ndărătu-i zeița și-l prinse de plete pe-Ahile,
Numai văzută de el, iară ceilalți nimic nu simțiră.
Se ului, dar, Ahile, și-ndată se-ntoarse spre dînsa:
200 O cunoscu pe Athena, căci ochii-i luceau, de jăratec,
Și, către ea glăsuind, îi grăi aripate cuvinte:
„Cum de-ai venit iar, fiică-a lui Zeus Purtător de egidă?
Oare să vezi încălcarea făcută de-Atrid Agamemnon?!
Dară ți-oi spune ceva, ce socot că va fi să se-ntîmple:
205 Peste măsură de trufaș, el sufletu-ndată-și va pierde!”
Dar către el glăsuind-a zeița cu ochi verzi, Athena:
„Iată-s aici, ca mînia să-ți mai domolesc - ci m-ascultă! -
Tocmai din cer pogorînd, fiindcă Hera cu brațele dalbe
Jos m-a trimis, căci pe voi amîndoi dragi vă are la suflet.
210 Hai dar, mai lasă tu sfada, nu-ți trage jungherul din teacă,
Ci doar îl muștră cu vorbe de-ocară, și-atîta să fie!
Dar ți-oi mai spune ceva, și așa împlini-se-vor toate:
Clipa veni-va-n curînd, cînd de trei ori pe-atîtea odoare
Mîndre-ți va da pentru-ocara-i: ci rabdă și-ascultă-ne bine!”
215 Ci ei răspunsul i-l dete pe dată Ahile cel iute:
„Trebuie, dar, o, zeiță, ca vorba de voi deslușită
Să o ascult, chiar și greu mîniat - căci așa e cu cale:
Cel ce-i ascultă pe zei de la dînșii primește-ascultare!”
Astfel, mîneru-argintat el oprindu-l cu mîna-i voinică,
220 Iarăși în teacă vîrît-a jungherul cel lung, să asculte
Vorba Athenei: iar dînsa păși spre Olympul cel mare,
Către palatul lui Zeus, să se-alătore zeilor ceilalți.
Dar Peleianul din nou, și cu vorbe cumplit de tăioase,
Îl ocăra pe Atrid, neputînd să-și înfrîne obida:
225 „Bute de vin, bot de cîine cu suflet de ciută fricoasă,
Nici vreodată la luptă, sub arme, cu gloata a merge,
Nici cu vreo ceată la pîndă, cu-Aheii ce sunt mai de vază,
Sufletul nu ți-a răbdat! Căci se vede că asta ți-e piaza:

- Mai de folos, ba cu mult, e să strîngi daruri scumpe aicea,
230 Printr-a Aheilor tabără largă, la cine-ți stă-n față -
Rege ce-și toacă poporul, domnind peste niște nevolnici!
Cît pe aci, ca să-ți fie, Atride, ocara din urmă!
Dar am să-ți spun răspicat și-am să jur jurămîntul cel mare:
Da, chiar pe sceptrul acesta - ce n-a mai da frunze și ramuri,
235 Nici nu-nflori-va din nou, după ce și-a lăsat sus, în codru,
Ciotul tăiat, iară tesla de-aramă luatu-i-a coaja,
Frunze și tot, iar acuma în palmă îl iau ca să-l poarte
Juzii Aheilor, cei ce primiră ce-i dat după lege
Chiar de la Zeus - și acesta să stea jurămîntul cel mare:
240 Zău că va fi să-i apuce pe toți, pe Aheii, vitejii,
Dorul de-Ahile - și-atuncea, cu of și cu vai, tu, degeaba,
N-ai să le fii de-ajutor, cînd, grămadă, sub brațul lui Hector
Mulți vor cădea doborîți - iară ție-o să-ți fiarbă ficații,
Plini de venin, înjosindu-l pe cel dintre-Ahei mai de vază!"
245 Astfel grăit-a Pelidul, iar sceptrul în țăr' nă îl dete,
Cel tot bătut doar cu ținte de aur, și-apoi jos șezut-a,
Iar, dimpotrivă, Atridul stătea spumegînd. Însă Nestor,
Cel vorbă-dulce și gură-de-aur, stăpînul din Pylos,
Se ridică, de pe limba-i curgînd glas mai dulce ca mierea -
250 El viețuise deja peste vîrste de om, pieritoare,
Două, acum răposate,-ntre cei ce crescuseră-odată-n
Pylosul sfînt, iar acum păstorea peste-a treia lor vîrstă.
Iar el, cu gîndul curat, cuvîntă și le spuse o vorbă:
„O, zei, ce grea suferință lovește în Țara Ahaiei!
255 Tare s-ar mai bucura Priam însuși și fiii lui Priam,
Cum și Troienii toți ceilalți, ce s-ar veseli peste poate
Dac-ar afla astea toate, cum voi vă-nfrunțați pentru fete,
Cei mai de frunte la sfat din Danai și, asemeni, la luptă!
Mă ascultați, căci voi sunteți, olaltă, mai tineri ca mine!
260 Fost-a o vreme cînd stat-am alături de oameni de vază
Chiar mai presus decît voi, ce mereu mie luatu-mi-au seama.
N-am mai văzut așa domni, și nicidecînd n-a mai fi să se vadă:
Peirithoos și cu Dryas, păstor de popoare, și Caineus,

- Ei și cu Exadios și, măreț ca un zeu, Polyfemos,
265 Cum și Theseu, cel ca zeii, feciorul iubit de Aigaios.
Cei mai bărbați ei crescură-ntre oameni, din toți pămîntenii,
Cei mai bărbați ei au fost, și luptară cu cei mai bărbați: cu
Fiare din codrii adînci, și le-aduseră crunta pieire.
Eu am ajuns ca să-i văd pe aceia, venind de la Pylos,
270 Mult de departe, din Țara-din-Zare, căci ei mă poftiră,
Și m-am luptat și eu însumi: cu-aceia niciunul de astăzi,
Din muritorii ce sunt pe pămînt, n-ar putea să se bată.
Dar ei la sfatul ce-am dat au ținut, și i-au dat ascultare!
Haideți, și voi m-ascultați, căci se cade la sfat să luați seama!
275 Nici tu, de vază fiind, nu te-atinge să-i iei lui vreo fată,
Lasă-l, să fie precum mai întîi l-au cinstit toți Aheii!
Dară nici tu, Peleiene, nu ai ce te pune-mpotrivă
Regelui, sfadă cătîndu-i, căci n-are aceeași cinstire
Regele mare cu sceptru, cu harul primit de la Zeus.
280 Chiar de ești vajnic și tare, și mamă îți este-o zeiță,
Tot dînsul stă mai presus, căci mai multora le poruncește!
Iar tu, Atride, oprește-ți pornirea: eu vin cu-a mea rugă
Să-ți stăpînești a ta pică pe-Ahile, acela ce este
Pentru Ahei meterezul cel tare, cînd bîntuie Ares!"
- 285 Lui îi răspunse atunci preaputernicul domn Agamemnon:
„Da, chiar așa e, bătrîne, că bine grăitu-le-ai toate!
Dară bărbatul acesta țintește mai sus decît ceilalți,
Vrea peste toți să domnească, la toți să le deie poruncă,
Semn tuturora să deie - dar nu cred eu c-or să-l asculte!
- 290 Iar, de făcutu-l-au zeii cei veșnici războinic de frunte,
Oare de-aceea-i dădură să scoată și vorbe de-ocară?!"
Lui îi căzu în cuvînt și-i răspunse zeiescul Ahile:
„Chiar c-aș purta nume doar de mișel și de om de nimica,
De m-aș supune eu ție în orice privință și vorbă!
- 295 Altora asta le-o spune, și nu îndrepta către mine
Semn și poruncă: nu văd să-ți mai dau orișicînd ascultare!
Alta ți-oi spune acum - ia aminte și-ascultă-mă bine:
Brațele n-am să-mi ridic să mă lupt pentru-o fată cu tine,

CUPRINS

MOLIMA. MÎNIA.....	5
VISUL. ÎNCERCAREA. BOIOTIA SAU CATALOGUL CORĂBIILOR.....	23
JURĂMINTELE. PRIVELIȘTEA DIN TURN. LUPTA DINTRE PARIS SI MENELAU.....	49
ÎNCĂLCAREA JURĂMINTELO. AGAMEMNON ORÎNDUIESTE OȘTIREA.....	63
VITEJIILE LUI DIOMEDE.....	79
ÎNTÎLNIREA DINTRE HECTOR ȘI ANDROMAHA.....	107
LUPTA LUI HECTOR CU AIAS. RIDICAREA MORȚILOR.....	123
LUPTA ÎNTRERUPTĂ.....	139
SOLIA CĂTRE AHILE. RUGILE	157
DOLONIA.....	179
VITEJIILE LUI AGAMEMNON.....	197
LUPTA DE LA ZID.....	223
LUPTA DE LA CORĂBII.....	237
ÎNȘELAREA LUI ZEUS.....	263
ALUNGAREA DE LA CORĂBII.....	279
PATROCLEIA.....	301
VITEJIILE LUI MENELAU.....	327
FĂURIREA ARMELOR LUI AHILE.....	351
RENUNȚAREA LA MÎNIE.....	371
LUPTA DINTRE ZEI.....	385
LUPTA DE LA RÎU.....	401
UCIDERA LUI HECTOR.....	419
ÎNTRECERILE PENTRU PATROCLU.....	435
RĂSCUMPĂRAREA LUI HECTOR.....	463